

Atitudine de Recunoștință

Text biblic : Lev 13:45-46: Luca 17:11-19

Versetul de aur

Doamne, ai milă de fiul meu, căci este lunatic și pătimește rău: de multe ori

Introducere

Cele două pasaje din această lecție au fost scrise la o distanță de peste 1.000 de ani una de alta. Dar textul din Levitic oferă un context important pentru relatarea din Luca. Levitic 13 este dedicat identificării și reglementării bolilor de piele ca parte a cerințelor legale pentru Israel. S-ar putea să fim surprinși să vedem astfel de reguli, presupunând că Legea lui Moise acoperea doar reglementările religioase, interdicțiile împotriva crimelor precum omorul și furtul, etc. Poporul lui Dumnezeu a văzut suferințele fizice ca mai mult decât probleme de sănătate; au înțeles această boală ca pe o pedeapsă pentru păcat (comp Ioan 9: 1-2). Termenul de lepră de astăzi este identificat doar cu boala lepra (după numele lui Hansen) - o infecție bacteriană care progresează lent, care provoacă desfigurare și leziuni ale nervilor. Dar în Biblie cuvântul lepră pare să descrie bolile de piele într-un sens mai general. Lepra a inclus și o piele solzoasă care ar putea fi descrisă ca fiind „albă ca zăpada” (Numeri 12:10, sau Exodul 4: 6), o afecțiune care ar putea fi cauzată de mai multe boli. Tensiunea dintre Evrei și Samariteni prezintă tensiunea ascunsă între cele două semniții. Evreii și Samaritenii erau veri religioși și etnici, aveau aceeași strămoși și amândoi loiali Legii lui Moise (Ioan 4: 5-26). Însă evenimentele care au început cu împărțirea Israelului în două regate în jurul anului 930 BC, și înrăutățite de exilul regatului Nordic în 722 BC., au instrăinat cele două grupuri. După exilul regatului de Nord, cei rămași s-au căsătorit cu popoarele care le-au crotopit țara. Acest amestec de oameni și culturi diferite a dus la Samariteni. Vechiul Testament descrie aceste evenimente de la 2 Regi 17 până la Ezra 4 și Neemia 4 (comp cu Luca 9: 51–56).

Contextul lecției

I. Necurat (Leviticul 13:45-46)

A. Indicațiile de boală (v 45)

Este greu de descris teama pe care o aveau oamenii din Israel de lepră sau durerea familiei sau al unui prieten diagnosticat ca lepros. Descrierea acestei infirmități ca o boală care te face necurat, sugerează că a fost considerată o suferință divină (Exodul 11:1, unde același cuvânt Ebraic este tradus „ciumă”). A fi îmbrăcat în haine rupte, o față parțială acoperită și un cap descoperit a fost asociată cu doliu (Geneza 37:34; Ezechiel 24:17). Bolile incurabile ale pielii au dus la o stare de doliu continuu pentru persoana bolnavă. În plus pe lângă faptul că era bolnav, Legea lui Moise cerea persoanelor afectate să își anunțe prezența strigând "necurat"! Acesta a fost un avertisment pentru a ne feri (Luca 17:13). Această necurăție a împiedicat persoanele cu lepră să participe la oricare activitate sau sărbătoare religioasă.

B. Separat de oameni (v 46)

Persoana necurată a trebuit să fie pusă în carantină. În vremea lui Moise, Israelii au mers prin pustie în drumul lor spre țara promisă (Num 14: 33-34). Deci, în momentul în care s-a dat legea, cei cu lepră au trebuit să locuiască în afara taberei. Pe măsură ce israeliții s-au așezat în țara promisă, locurile de carantină se aflau în afara așezării (Luca 17:12). Cei afectați de lepră au suferit nu numai boala însăși, ci și respingerea socială. Aceasta nu însemna nici o participare la nunți, înmormântări, întâlniri în Sinagogă și, cu siguranță, nu la activități în Templu. Persoanele afectate depindeau de bunătața și ajutorul membrilor familiei sau al prietenilor pentru supraviețuire. În timp ce afecțiunile medicale care se prezintă ca boli ale pielii nu au dus la o moarte imediată, excluderile rezultate probabil au determinat scurtarea vieții prin rupere de inimă.

II. Curățit (Luca 17:11-14)

A. Dorința Leproșilor (v 11-12)

Cea mai mare parte a lecției de astăzi prezintă ultima călătorie a lui Isus la Ierusalim (Luca 9: 51→19: 44). El a ales un drum care traversa zone în care ar putea întâlnii Samariteni: în partea centrală a Palestinei. În această călătorie, El se afla într-o zonă de tranziție între așezările Samaritene și Evreiești. Nici o marcă geografică nu a separat cele două zone într-un mod evident. Distincția a fost determinată de structura satelor, satele Evreiești din Galileea situându-se la Nordul regiunii Samaritene. Când Isus a ajuns la marginea unui sat, zece bărbați care aveau lepră și trăiau vieți izolate era gata să-l întâlnească. Leproșii nu s-au apropiat de Isus, alegând în schimb să strige de la distanță, ”Isuse, Învățătorule, ai milă de noi”. Nu se consemnează că acești oameni ar fi strigat ”necurat”, mai degrabă, se pune accentul pe pledoaria lor pentru milă (comparați Luca 18: 38-39).

B. Isus le Răspunde (v 14)

Răspunsul imediat al lui Isus nu a fost să vindece oamenii, ci să poruncească un act care necesită credință (comp 2 Regi 5:10). Pentru a fi recunoscuți ca fiind curățați, ei trebuiau să fie certificați de un preot (Levitic 13:17; Luca 5:14). Isus i-a instruit să caute o astfel de certificare înainte de a fi vindecați, deși a vorbit ca și cum cererea lor ar fi fost deja realizată. Faptul că au fost curățați înseamnă că toate manifestările vizibile și invizibile ale suferinței lor au dispărut. Aici este o lecție simplă că, credința care a dus la ascultare a dus la vindecare. Pentru noi, poate fi vindecare spirituală, o curățare a inimilor noastre „necurate” atunci când îl urmăm ascultător pe Isus (Fapte 2: 38-41).

III. Afirmarea vindecării (v 15-19)

A. Unul se Întoarce (v 15-16)

Când unul dintre ei s-a văzut vindecat (un Samaritean), în loc să se ducă la preot, s-a îndreptat către Isus, mulțumind-i cu glas tare. Aruncarea cu fața la pământ a leproșului vindecat a arătat reverență. Aceasta a fost o reacție instinctivă la faptul că i s-a arătat milă. Dacă punem toate aceste fapte împreună ne vor ajuta să înțelegem natura închinării. Noi glorificăm pe Dumnezeu pentru ceea ce este, și îi mulțumim pentru ceea ce a făcut pentru noi prim binecuvântările Sale.

B. Absența celor nouă (v 17-19)

Întrebarea pe care a pus-o Isus ar trebui să aibă aceeași valabilitate și în zilele noastre. Când primim binecuvântări cerești noi suntem mai mult de 1 din 9, apoi o altă curiozitate, cel ce s-a întors la Isus nu a fost Evreu, a fost Samaritean. Aceasta a fost o mustrare pentru Evrei. Dintre toți cei care au primit vindecarea nu a fost nici unul dintre ”ai Săi”. Vindecarea Samariteanului arată că nu credința lui l-a vindecat ci așteptarea încredințată în vindecarea primită de la Dumnezeu. Vestea bună nu s-a limitat numai la Evrei. Samaritenii au fost disprețuiți de Evreei din timpul lui Isus, dar Romanii, i-au considerat pe Evrei și pe Samariteni ca variante ale aceleiași religii. Apostolul Luca a înțeles acest plan de evanghelizare a lui Isus, care a fost ca acesta să înceapă în Iudeea și să se extindă în întreaga lume (Fapte 1:8). Exemplul din această lecție nu este o excepție de la acest plan, deoarece Samariteanul cu lepră l-a căutat pe Isus, nu invers.

Concluzii.

Viața nu poate să fie mult mai rea decât soarta unei persoane care lepră în zilele lui Isus: exclusă din comunitate, care trebuia să se auto degradeze în cuvinte și înfățișare și destinată să trăiască cu o moarte înecat și dureroasă. A fost o moarte vie. Cu toate acestea, o inimă plină de recunoștință a supraviețuit în leproșul Samaritean. El rămâne un exemplu demn al modului Biblic de a se închina. El s-a închinat cu toată inima lui să laude pe Dumnezeu și sa exprimat în cuvintele sale. El a mulțumit celui care l-a vindecat, pretinzând nici un credit pentru el însuși. Dumnezeu nu are nevoie de mulțumirile noastre. Dar El ne-a creat ca ființe care trebuie să mulțumească (1 Tesaloniceni 5:18). Viața nerecunoscătoare poate deveni amară și rece. Inima mulțumitoare își va găsi pacea și scopul în toate împrejurările vieții. Fie ca să aflăm de la acest Samaritean, chiar și în cele mai umile circumstanțe, nu este nimic care să ne împiedice să dăm laudă și mulțumire lui Dumnezeu - nimic în afară de propriile noastre inimi egoiste și încăpățănate. Fie ca noi să recunoaștem sărăcia noastră spirituală, să cerem mila lui Dumnezeu și să-i dăm laude și mulțumiri când va veni.

Ce trebuie să memorăm: Să ne decidem să dăm mulțumire Lui Dumnezeu